

ΑΡΝΕ

DAHL

ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2024

Τίτλος πρωτοτύπου Arne Dahl, *I cirkelns mitt*, Albert Bonniers Förlag 2023

Επιμέλεια-Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Γιάννης Γαλανόπουλος

Σχεδιασμός εξωφύλλου Σαβίνα Χριστοπούλου

© 2023, Arne Dahl

© 2023, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4004-4

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84004

Κ.Ε.Π. 6034, Κ.Π. 19838

Κατόπιν συμφωνίας με το Salomonsson Agency.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Arne Dahl

ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ

Μετάφραση από τα σουηδικά

Γρηγόρης Κονδύλης

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

*Π*ρέπει να οδηγεί γυναίκα εκεί μπροστά, που να πάρει ο διάβολος, σκέφτεται, σανιδώνει το γκάζι, προσπερνά το κοντινότερο ηλεκτρικό αυτοκίνητο και ρίχνει μια πολύ αγριεμένη ματιά στον οδηγό, που κάθεσαι και κοιτάζει. Φυλά για αργότερα την ευχαρίστηση να του δείξει και το μεσαίο δάχτυλο.

Πρέπει να επιλέγει κανείς τις μάχες του.

Ο διευθυντής Αλφ Χουέρνστρεμ είχε ξυπνήσει στραβά αυτό εδώ το ανοιξιάτικο πρωί. Αν κι εδώ που τα λέμε έχει περάσει πάρα πολύς καιρός από τότε που ξυπνούσε με διαφορετική διάθεση. Και όντως, το πρώτο ιμέιλ που διάβασε στο κινητό του –με το κεφάλι βαθιά χωμένο στο μαξιλάρι και την αίσθηση αμμοχάλικου στα μάτια– ήταν από τον δικηγόρο του, που το είχε συνήθειο να ξυπνά πάντοτε αχάραγα.

Πάλευε μια ζωή να φτάσει στη θέση που έχει, και τα κατάφερε, αλλά θεωρούσε υψηλό το τίμημα του ξυπνήματος και απεχθανόταν κάτι τέτοια άγουρα πρωινά. Δεν μπορεί ωστόσο να ξεφύγει από το γεγονός ότι η διοίκηση του ομίλου μιας από τις κορυφαίες εταιρείες της Σκανδιναβίας οφείλει να είναι σε εγρήγορση από νωρίς το πρωί, και όχι μόνο. Πρέπει να θεωρεί αυτά τα άγουρα πρωινά σημάδι ανωτερότητας, αφού θα έχει ήδη πάρει κατά πολύ το προβάδισμα όταν ξυπνούν οι ανταγωνιστές. Πρέπει να είσαι πριν από τον αντίπαλο στο πεδίο της

μάχης, όπως δήλωνε ο δάσκαλος της πολεμικής στρατηγικής Σουν Τσου.

Ο Χουέρνστρεμ προσπάθησε να ενστερνιστεί αυτή τη φιλοσοφία της διοίκησης καθώς διάβαζε το μείλ από τον δικηγόρο, αλλά όταν κατάλαβε πως η, οσονούπω πρώην, σύζυγός του απαιτούσε ακόμα περισσότερα χρήματα, οποιαδήποτε διάθεση για την εν λόγω φιλοσοφία εξανεμίστηκε. Είχε κάνει τη μια παραχώρηση μετά την άλλη, αλλά τίποτα δεν ήταν αρκετό. Η κυράτσα αυτή ήθελε να του πάρει ό,τι είχε και δεν είχε δημιουργήσει τόσα χρόνια.

Το 'χει παρατραβήξει το σχοινί ο φεμινισμός, που να με πάρει και να με σηκώσει.

Τώρα ο Αλφ Χουέρνστρεμ βλέπει, πολύ μπροστά στον αυτοκινητόδρομο έξω από την Ουψάλα, ένα ηλεκτρικό αυτοκίνητο που αρχίζει να κάνει προσπάρηση σε ένα άλλο, επίσης ηλεκτρικό. Με το πάτημα του γκαζιού ανοίγουν οι πεταλούδες του καρμπιρατέρ, αφήνει τους καπνούς του ντίζελ να απλωθούν πάνω στα κυματιστά χωράφια ελαιοκράμβης και αναγκάζει το κολλημένο με την κλιματική αλλαγή κουτορνίθι να φάει τη σκόνη του. Βλέπει ικανοποιημένος πόσο διστακτική γίνεται η προσπάρηση όταν ο ζαβός βρίσκεται μόλις ένα μέτρο μπροστά από τη μούρη της κομφής BMW του. Το αφύσικα γκαζωμένο ηλεκτρονικό προϊόν τινάζεται νευρικά και ο Χουέρνστρεμ βλέπει τον χρυσοπληρωμένο, πιθανότατα μετανάστη, και σπασίκλα της ψηφιακής εποχής να πιάνει κατατρομαγμένος θέση στη δεξιά λωρίδα μπροστά από τον σχεδόν ανεπαίσθητα βραδύτερο οδηγό του άλλου αμαξίου.

Όταν ο Χουέρνστρεμ προσπερνά το υποτιθέμενο αυτοκίνητο, σηκώνει το μεσιανό δάχτυλο κάπως αργά. Έχει ήδη περάσει τον οδηγό, που μάλλον δεν θα το δει, αλλά ετούτος το σηκώνει έτσι κι αλλιώς.

Έχει επιλέξει τη μάχη του.

Ακριβώς τη στιγμή που πατά το γκάζι και επιταχύνει νιώθει ότι το αυτοκίνητο αντιδρά περίεργα.

Τα κιάλια πιάνουν τα αυτοκίνητα ακριβώς τη στιγμή της προσπέρασης. Φαίνονται από ψηλά και υπό γωνία. Αλλά εκείνο που είναι όντως ορατό είναι ο τρόπος με τον οποίο το αυτοκίνητο στην αριστερή λωρίδα, αμέσως μετά την προσπέραση, χάνει τον έλεγχο, κόβει προς λάθος μεριά όταν φτάνει στη στροφή, παίρνει φωτιά πριν ακόμη στρίψει ξανά προς τη δεξιά λωρίδα, εκσφενδονίζεται προς το κατακίτρινο χωράφι ελαιοκράμβης και το οργώνει σαν βολίδα διάπυρη.

Το τελευταίο πράγμα που φαίνεται πίσω από το παρμπρίζ είναι ένα σηκωμένο μεσιανό δάχτυλο που καίγεται σαν πυρός.

Τα κιάλια χαμηλώνουν, το ίδιο και το τηλεχειριστήριο.

Το σύμπαν γρικό το βαθύ ξεφύσημα μιας ανάσας.

Έχει αρχίσει.

2

Είναι μια όμορφη ανοιξιιάτικη μέρα στο σουηδικό μεικτό δάσος.* Χλωμές, διστακτικές ηλιαχτίδες διαρρέουν ανάμεσα από ψηλούς κορμούς δέντρων. Η μικρή λιμνούλα στο δάσος απλώνεται σκοτεινή και λεία σαν καθρέφτης, σαν να κρύβει τα ζοφερότερα μυστικά. Ο αέρας βουίζει, κελαηδά, γουργουρίζει, φιλοξενεί κάθε λογής ζέξεις, μυρωδιές, αρώματα. Μια μελαγχολία διαπερνά το δάσος καθώς παίρνει να ζωντανεύει μετά τον χειμώνα.

Επειδή ξέρει ότι είναι καταδικασμένο σε θάνατο.

Στη μια μεριά της λιμνούλας το δάσος αραιώνει και δημιουργεί μιαν αναφεξάδα, ένα ξέφωτο. Στην παρυφή υπάρχει μια πυκνή λόχμη. Εκεί οι θάμνοι σαλεύουν, με έναν τρόπο που σπάνια κινούνται θάμνοι, αλλά ακόμα κι όταν γίνεται σαφές ότι δίπλα στους θάμνους υπάρχει ένας άνθρωπος σκυφτός, η περιβάλλουσα φύση δεν αλλάζει και τόσο ριζικά. Και αυτό δεν οφείλεται μόνο στο γεγονός ότι τα φθαρμένα ρούχα έχουν φαιοπράσινο χρώμα, αλλά στο ότι φαίνεται να ανήκει και ο άντρας εδώ. Αυτός εδώ είναι ο κόσμος του.

Σταματά να κόβει γκριζες τρίχες από το τριχωτό της κεφαλής, ξεπλένει το φρεσκοξυρισμένο πρόσωπο με νερό από ένα

* «Μεικτό δάσος» (βοτ.): α) μεταβατική ζώνη βλάστησης μεταξύ ενός δάσους κωνοφόρων και ενός δάσους πλατύφυλλων, ιδιαίτερα στο βόρειο ημισφαίριο· β) δάσος με δύο ή περισσότερα κυρίαρχα είδη δέντρων.

ξύλινο δοχείο, σγκώνεται όρθιος και βάζει το μεγάλο κυνηγετικό μαχαίρι στο ζωνάρι του παντελονιού. Φαίνεται να είναι πενηντάρης, νευρώδης, σκληραγωγημένος, με ανεμόδαρτο πρόσωπο, το οποίο, όταν το στρέφει ψηλά προς τον αχνογάλανο ουρανό και οσφραίνεται τον αέρα, είναι ξεκάθαρο ότι η ακριβέστατη όσφρησή του συλλαμβάνει ακριβώς αυτό που πρέπει.

Είναι ευγνώμων που δεν είναι τώρα πάλι καμιά αρκούδα, αλλά τουλάχιστον δύο ζαρκαδία που κινήθηκαν προς την παγίδα το τελευταίο μερόνυχτο. Ευτυχώς έχει ήδη αφαιρεθεί η εκρηκτική γόμωση.

Είναι και αυτός έτοιμος να φύγει. Έχει πάρει μια σημαντική απόφαση για τη ζωή του. Ακολούθησε όσα πίστευε μέχρι τέλους – τώρα ήρθε η ώρα.

Έχει αρχίσει.

Νιώθει πως είναι σημαντικό να θυμάται τώρα το όνομά του. Στη φύση δεν είχε όνομα. Δεν υπάρχουν ονόματα στη φύση, μόνο χνάρια οσμών, ηχητικά χαρακτηριστικά, μεταβολές συμπεριφοράς. Αλλά έχει έρθει η ώρα να αποκτήσει ξανά το όνομά του, άλλωστε δεν πρόκειται να λείψει σε κανέναν.

Σηκώνει τα κιάλια και κοιτάζει προς το νερό. Τίποτα εκεί. Όταν κατευθύνεται ξανά προς τη λιμνούλα, με την επιφάνεια των βαλτόνερων να θυμίζουν πίσσα, έχει πάλι όνομα.

Λούκας Φρισέλ.

Το θυμάται.

Μαζί με το όνομα ακολουθεί και ένας πολιτισμός, μια ιστορία, μια ζωή που θα έπρεπε να είχε εξελιχθεί διαφορετικά. Κλείνει την άδεια παγίδα κάτω στο φρύδι του νερού, τη λύνει από τα δέντρα, προσπαθεί να καθαρίσει τα υπολείμματα εκρηκτικών από τους κορμούς, ρίχνει την παγίδα στον σάκο από γιούτα και κοιτάζει πέρα και πάνω από τη μαύρη επιφάνεια.

Πρέπει να επιστρέψει στα ερείπια της φθοράς και αποσύνθεσης.

Που άφησε κάποτε πίσω του αποφασισμένος να μην τα ξαναδεί ποτέ.

Ο Λούκας Φρισέλ ρίχνει τον σάκο από γιούτα στον ώμο και αφήνει το βλέμμα του να τρέξει στον κόσμο ο οποίος του επέτρεψε να είναι για πολύ καιρό και αυτός κομμάτι του. Η φύση, που του επέτρεψε να μπει, να γίνει συμμετοχος.

Η ευγνωμοσύνη του θα είναι πάντοτε άπειρη.

Ανοίγει το βήμα για να φρενάρει τη μελαγχολία. Δεν τα καταφέρνει όμως. Έχει έρθει η ώρα για να επιστρέψει στα ερείπια τώρα, να κάνει το επόμενο αποφασιστικό και αμείλικτο βήμα στη ζωή.

Η φύση του κρατά συντροφιά, σαν να θέλει να τον αποχαιρετήσει. Σαν να θέλει να σιγουρευτεί πως ετούτος ξέρει τι κάνει. Νιώθει κατάπληκτος και συγκινημένος από τον πλούτο του πλανήτη, για μια στιγμή σκέφτεται πως η φύση προσπαθεί να τον σταματήσει, πως προσπαθεί να βεβαιωθεί ότι δεν θα κάνει αυτό εκεί το δραστικό βήμα το οποίο αισθάνεται υποχρεωμένος να κάνει.

Ο Λούκας Φρισέλ δεν ήταν ποτέ μόνος εδώ. Όλα αυτά τα χρόνια δίχως ανθρώπους δεν ένωσε ποτέ πραγματικά μόνος.

Απαιτείται ένα έμπειρο βλέμμα μέσα στα δάση για να διακρίνει τα ασαφή περιγράμματα δίπλα στον λόφο μπροστά του ως κάτι άλλο πέρα από συνεχείς εναλλαγές της φύσης. Αλλά είναι κάτι άλλο. Εκεί που το ύψωμα μετατρέπεται σε ρεματιά το πράσινο έχει ένα ελαφρώς αφύσικο σχήμα. Προς τα εκεί κατευθύνεται.

Προς το σπίτι του.

Καθώς κατηγορίζει την πλαγιά, άλλη μια μαχαιριά θλίψης χαράζει το αργασμένο δέρμα του. Το δασόσπιτό του, ο κρυψώ-

νας του. Το κέντρο στη ζωή του τόσα χρόνια. Μέχρι που έβγαλε εντέλει το μόνο δυνατό συμπέρασμα από την όλο και ορατότερη φθορά του περιβάλλοντος.

Περνά μέσα από τις εκτεταμένες καλλιέργειές του. Πράσινα λαχανικά, βρώσιμες ρίζες και κόνδυλοι, μυρωδικά – όλα σε ανάπτυξη, σε άνθο, όλα να μοχθούν ξανά προς τον ήλιο. Αλλά φέτος αφήνει τη συγκομιδή στα ζώα.

Έχει σχεδόν φτάσει στην απόλυτα καμουφλαρισμένη κατοικία του, όταν το ένστικτο δηλώνει την παρουσία του. Κάτι είναι διαφορετικό. Το χέρι του πάει στο βαρύ κυνηγετικό μαχαίρι που κρέμεται από τη ζώνη του. Και μετά το βλέπει. Στην πόρτα του υπάρχει ένα πολύ πρόσφατο σκάλισμα.

Είναι ένας κύκλος μέσα σε έναν άλλο κύκλο.

Στρέφει ξανά τα καταγάλανα μάτια του στον ουρανό και οσφραίνεται τον αέρα. Το μόνο που μυρίζει διαφορετικά εξατμίζεται τόσο γρήγορα, που δεν είναι σίγουρος αν πραγματικά το αισθάνθηκε. Πιθανώς να ήταν μυρωδιά κάστανου, αλλά δεν υπάρχουν κάστανα εκεί κοντά.

Μια σπιλιάδα διαπερνά το τμήμα του δάσους όπου κινείται και ζει ο Λούκας Φρισέλ, φρέσκα ροκανίδια από το κούφωμα της πόρτας πέφτουν στροβιλίζοντας εδώ κι εκεί στο έδαφος.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΠΟΛΥΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΗΣ ΝΕΑΣ ΣΕΙΡΑΣ ΤΟΥ ΑΡΝΕ DAHL ΟΠΟΥ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΙ Η ΟΜΑΔΑ NOBA.

Σε ένα χωράφι έξω από την Ουψάλα, εντοπίζεται νεκρός μέσα στη φλεγόμενη BMW του ο διευθυντής μιας βιομηχανίας χάλυβα. Το περιστατικό θεωρείται ατύχημα κι έτσι δεν εξετάζεται περαιτέρω. Όταν όμως συμβαίνει άλλο ένα «ατύχημα», η επιθεωρήτρια Εύα Νίμαν αντιλαμβάνεται ότι τρέχει κάτι σοβαρό, κάτι που φαίνεται να σχετίζεται με τη συζήτηση για το περιβάλλον. Μια μέρα λαμβάνει μία επιστολή, γραμμένη σε παλιά γραφομηχανή, η οποία δεν περιγράφει απλώς τα δύο περιστατικά, αλλά προβλέπει και μια επερχόμενη, πολύ χειρότερη επίθεση.

Η Νίμαν πρέπει να προλάβει. Για αυτό κινητοποιεί την ειδική ομάδα NOBA, μια ομάδα εκκεντρικών αστυνομικών που ασχολούνται με τις πιο ασυνήθιστες υποθέσεις. Πρέπει να ανακαλύψει ποιος κρύβεται πίσω απ' όλα αυτά – ποιος βρίσκεται στο κέντρο του κύκλου.

Η εκπαικτική αρχή της νέας σειράς του Dahl.
DAGENS NYHETER

ISBN: 978-618-03-4004-4

9 786180 340044

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84004

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book